

מיכתבים

שעברה, באיטליה בלבד, תוך תקופה קצרה, יותר מ-200 אלף עותקים. אבל זה רק אפס קצהו של ד'אמיציס, שהחל את דרכו בחיים כקצין בכצא"ה (בנו הצטיין בלחימה נגד כנופיות-השודדים באי סיציליה). כאשר הוא פרש מן הצבא ופנה לכתיבה, הוא התרכז בכתיבת סיפורים מסועות (הולנד, ספרד, מארוקו) ששמש יצא, עד מהרה, לפנינו. באסם כנען, נצרת

חוב של כבוד

על ישוע בן-יוסף, שיוס-הולדתו קבע את תחילת מניין השנים האזרחי (סילוסטר", העולם הזה 6.1.87). העולם הזה כסדר. הוא קורא לישוע ישוע, אבל כשליך מנטורי-קראת הולך אל האב ריבואה (הכומר הנוצרי המשמש פרופסור לפילוסופיה באוניברסיטה העברית), הוא קורא למשיח הנוצרי, בפניו של ריבואה, ישו. מה צריך נוצרי לחשוב? ראשייהתיבות של ישו הם: ימח שמו וזיכרו", ומי שחושב שהנוצרים

ספקית פרוות סובול צובל: סייבל! דלק!

לא יודעים זאת, טועה. והנוצרים אינם מכנים את קרושיו בשמות-גנאי. ואגב, בזמן מלחמת-העולם שכנתי בכית חולים נוצרי. הנוצרים ידעו שאני יהודי, והדבר לא הוכר אפילו ברז. אני חייב לנוצרים את חיי, ולעולם לא אשכח להם את זה. דויד בהן, קריית-אטא

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות. מישפטייות או טכניות.

מאגדות התיאטרון העברי

העולם הזה עקב מאז ומתמיד אחרי החדשות בעולם התיאטרון. לא רק בתיאטרון רונים הגדולים, הממוסדים, אלא גם בקטנים יותר, הנאלצים לעיתים לנקוט בשיטות לא מקובלות (וכגון עריכת חזרות בקיבוצים) כדי לשרוד. על מיקרה שאירע לאחר מאלה, והשייך כבר לאגדות התיאטרון העברי, ריזוח העולם הזה בגליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

להצגה בתיאטרון אווית נערכו כמה חזרות כלליות בקיבוץ כפר-מסריק. ב" זמן החזרות נכנס התרבותניק של ה" קיבוץ וישב לחזות בהצגה. באמצע קם ויצא מן האולם. השחקנים לא הרגישו בנוח כאשר הצופה היחיד קם ועוזב באמצע ההצגה. אבל לא העזו לגשת אליו לשואל.

למחרת, כאשר שוב נשנה אותו מעשה בדיוק, כבר לא התאפקו ושאלו אותו: תגיד לנו, מה לא מצא חן בעיניך, ש" עזבת את ההצגה באמצע?"

או, זה שום דבר, השיב התרבותניק, אני רפתן והייתי מוכרח לצאת לחלי- בת-לילה!"

(המשך מעמוד 3)

לפי שניים משלושה מאפיינים אלה שגה יצחק מודעי כאשר כינה את חבריו שפנים. הוא בעצמו שפן — גם פיקח וגם בעל לשון פוריה. אורי עמוס, תל-אביב

תשובה לכל שאלה

על ידענותו המופלגת של קורא, שהוכיח כי כוחו אינו נופל מידענותו של משתתף-הקבע בחידוני שמואל רוזן (חביבי יודע את הכל" העולם הזה 31.12.86 ואילך). הקורא נחשוך ביקש להוכיח שהוא יודע המון ועבודתו, אך שכח לספק את התשובות. הנה התשובות לשאלות "הקשות" שלו:

- גשר אדם (לא על הירדן) היא שרשרת האיים בין הודו לסריילאקה.
- אקרה, בירת גאנה, היתה פעם מצודה של מתיישבים דניים שקראו לה כריסטיאנבורג, כשם ארמון הממשלה בקופנהגן, בירת דנמרק.
- מקור המילה אמוזנה היא ביוונית (ללא

יכול להקים מעין העולם הזה טוב יותר, והוציא שבועון כשם יעד. הוא נכשל במהרה. כפי שנבטלו כל השבועונים שניסו לקחת את העולם הזה במרוצת השנים — והם היו רבים. תמיד היציע או למרגלית מקום בכיר בשבועון. והצטרפתי תמיד שמרגלית קיבל את ההצעה. עכשיו סיפר מרגלית על יחסיו עם העולם הזה בראיון שהעניק לרות יובל במקומו היריר שלמי כל העיר. שאותו ערך בזמנו.

וכך כתוב:

מרגלית למד בגימנסיה הרצליה, הלך לצופים (שבט הגוש) ומאז שהוא זוכר את עצמו חלם להיות עיתונאי כשהיה גדול ואפילו בחר עיתון: העולם הזה. עוד כשלמד בעממי. היה מתייצב ביום רביעי בשבע בבוקר בקיוסק שבפינת אלנבי-מנסורוף, כדי לקנות את העיתון. אחר-כך היה קורא אותו מתחת לשולחן בשעת השיעור, כשהמורה רחל הלפר, מפא"יניקית טהורה שתייעבה את השבועון המסויים, מודעתת בגערות קולניות: "אוטיצה, אוטיצה, אוטיצה" (ולמורד. ללמוד. ללמוד. ציטוט מדברים שאמר לנין ברוסית).

מרגלית: העולם הזה סימל או בעיני את דור הפלמ"ח. הפטריוטיזם היפה, שועלי-שימשון, גיבעתי, אחר-כך מרד-היאים המפורסם. הוא ייצג את האנשים העצובים, שנלחמו על הצדק וכל זה. אורי אבנרי באחד המקומות אמה, אני זוכר את זה עד היום: "כשהמדינה הזאת תחזור לי את ארבע כוסות-הדם ששפכתי בשבילה, אני אחזיר לה אותה." זה שיגע אותי. ידעתי בעל-פה מאמרים שלמים של אבנרי, הם נספגו בי.

מרגלית הספיק ללכת בשרות, ללמוד שנה באוניברסיטה (יחסים בינלאומיים וכלכלה) לפני שהגיע להעולם הזה. מישו חשב אז בטעות, שהסטודנט מרגלית, קול צף מנעוריו, שכבר אז היתה השתייכותו המיפלגתית עסק מעורפל למדי, הוא חבר תא-הסטודנטים של מפא"י, והזמין אותו להרצאתו של החבר יוסף אלמוגי, שתקיים בסניף המיפלגה ברחוב יפו. אלמוגי, שהרגיש שם מוגן ב"הנאמנים, הסביר לחברים הצעירים איך לעקוף את גזירת הבחירות האישיות והסתדרות-הסטודנטים. על-ידי סימון הפתקים, מה שיבטיח את הכנסת האנשים הנ"כונים להסתדרות. המתו ויצרו העיתונאים של מרגלית התעוררו והוא מיהר לשגר את הידיעה למערכת העולם הזה. מכאן היתה דרכו למערכת קצרה מאוד.

זה היה בתיאטרון ראוי לשמו. מרגלית, עם כל ההתלהבות של מי שזכה להגיע, היה מוכן לכל משימה, כולל יציאה ממיסערה אחרי שהיטיב את ליבו, בלי לשלם, רק כדי לתעד לעיתון את החוויה המביכה הזו בליווי צילומים. רק על דבר אחד הוא מתחרט: הייתי לוהט אחרי סיפורי טרגדיות אישיות, כולל כל הפרטים: לא היה מוזק לו הייתי מקפיד יותר בשמירת צינעת הפרט.

...שנה אחת הספיקה לו למצות את חלום הילדות, ואז פרש מהעולם הזה והשתתף בהרפתקה הקצרה של יעד. עיתון שיום והקים אורי סלע, אחר-כך, כשהפלס האיריאולוגי שלו נטה ימינה, בעיקבות השפעות מישפט קסטנר וההתודעות לסיפור מחתרות האצ"ל והלח"י, עניינים שהעירדו אצלו עצבים לאומיים רגישים. כתב תקופה מסוימת בעיתון הירות, לא בענייני נים פוליטיים. אחרי אפיזודה לא ארוכה כסגן עורך לאשה, נחת חיתיה מכובדת במערכת הארץ והשתלב שם ככתב מישטרה ובתי מישפט...

אורי עמוס

קורא יקר,

אם קראת את הגליון האחרון של העולם הזה ביום הרביעי או החמישי, בוודאי תמהת על היומרה שלנו לגבי תמונתו של יוסי גינוסר, חנוך השב"כ. התייחסנו אל התצלום כאל סקופ. שמנו אותו — בצורה הריגה מאוד — כמרוך תשקיף. והכתרנו אותו כמילים "תצלום ראשון". אך אתה כבר ראית את התמונה הזאת בכל העיתונים ביום הרביעי בבוקר.

סיפור שהיה כך היה: ביום הראשון שעבר נערך הכינוס של חסידי אריאל שרון בתנועת-החרות. צוות העולם הזה, שסיקר את הכינוס, הבחין שם ביוסי גינוסר וצילם אותו.

נוכחותו של גינוסר היתה מעניינת. זה עתה מינה אותו אריאל שרון כמנהל מכון-הייצוא. חרף התנגדות פקיד המכון. שרון רצה לספק ג'וב לגינוסר, ששיתף עימו פעולה בימי מלחמת-הלבנון. אך מוזר קצת שגינורס הפך ברלילה גם לתומכו הפוליטי הנלהב של שרון בתוככי תנועת-החרות. ככה זה בארץ-ישראל.

זאת היתה ידיעה, אולם הצנוורה אסרה את פירסום כל תמונותיהם של חנוכי-השב"כ, ובכללן תמונת אברהם שלום, ראשי-השב"כ שהורח. היה נראה לי שאיסור זה אינו במקומו בכלל, ובפרט לא לגבי גינוסר, אחרי שזה נכנס גם לפעילות עיסוקית וגם לפעילות מיפלגתית. פניתי אל הצנוור הראשי, תת-אלוף יצחק שני, ואחרי שיקול הודיע לי ביום השני ברלילה כי הוא מרשה את פירסום התצלום.

ראינו בכך סקופ קטן, ופירסמנו את התמונה כמו שפירסמנו. הגליון, ובו התמונה, הופיע כרגיל ברחובות תל-אביב כיום השלישי לפנות-ערב, וכותרת התצלום היתה מוצרקות: "תצלום ראשון". עיתונאי ישראל הם הקוראים הראשונים והלי הוטים ביותר של העולם הזה. אחרים מהם אף מתפרנסים מזה: הם ממורים לקנות את הגליון ולהעתיק את הידיעות שלנו, ובמיוחד הידיעות המפיעות במדור תשקיף. לפעמים הם מסווים את המקור עליידי שיהיה טלפנית מהירה עם מישו וקבלת תגובתו, ולפעמים אינם טורחים גם עד כדי כך.

כשרא העיתונאים את תמונתו של גינוסר כהעולם הזה. מיהרו לפרסם את התמונה ביום הרביעי בכורך. אחרים מהם ציינו, התמונה הראשונה" מתוך תיקוזה שקוראים לא יבחינו בכך שהתמונה כבר הופיעה 12 שעות לפני כן כהעולם הזה.

כתב חוקר

לקראת יובל ה-50 של העולם הזה, שי יחול בפסח הקרוב, יש רעיון לכנס נאולם גדול מאוד את כל חובי העולם הזה וחברי המערכת שלנו במשך הזמן.

אם יתגשם רעיון זה, יהיה אחד המזומנים דן מרגלית. מרגלית בא אלינו בשנות ה-50, כצעיר נלהב, והיה כתב מצטיין. הוא ערך כמה מן המיבצעים האישיים, שבהם הרבינו אז לעסוק. זה היה אחד מן החידושים הגדולים שהכנסנו לעיתונות הישראלית. כך ערך אורי דן יוסטרט לעצמו, אליהו והבי התחפש כקצין וקיבץ נדבות במשך יום. חברות-מערכת התחזו כיצאניות וכעורות בית, וכן הלאה. מרגלית הצטיין בתרגילים כאלה. הצטרפתי כאשר מרגלית עבר לשבועון חדש, שהוקם על-ידי שמואל תמיר, שהכריז אז מיל"חמה על העולם הזה. אחרי שהקים מיפלגה כושלת ("המישטר החדש"), תמיר סבר שהוא